

Sygn. akt VIII C 498/15 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach Wydział VIII Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Katarzyna Latała

Protokolant stażysta Mirosława Koprowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2015 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta (...) - (...) w W.

przeciwko D. H.

o zapłatę

I. zasądza od D. H. na rzecz Miasta (...) - (...) w W. kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od D. H. na rzecz Miasta (...) - (...) w W. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje na rzecz adwokata J. K. kwotę 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia kuratora nieznanego z miejsca pobytu pozwanego- tymczasowo z sum Skarbu Państwa.

SSR Katarzyna Latała

Sygn. akt VIII C 498/15

UZASADNIENIE

W pozwie jaki wpłynął do tut. Sądu w dniu 13 października 2014 r. powód Miasto (...) – (...) w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od D. H. kwoty 270,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż pozwany w dniu 8 stycznia 2014 r. korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu, w związku z czym zobowiązany został do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 4,40 zł, których jednakże nie uregulował.

Pozwany D. H. (reprezentowany przez kuratora) na rozprawie w dniu 19 maja 2015 r. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, iż nie można stwierdzić, czy podpis na dokumencie stanowiącym wezwanie do zapłaty jest podpisem pozwanego, albowiem podpis to pełne imię i nazwisko, ewentualnie nazwisko, które pozwoli na identyfikację osoby, brak zaś dowodu, by podpis na dokumencie rzeczywiście należał do pozwanego i by pozwany w tamtym czasie rzeczywiście podróżował komunikacją miejską.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany D. H. w dniu 8 stycznia 2014 r. korzystał z przejazdu środkiem komunikacji miejskiej w W., przy czym nie posiadał on ważnego dokumentu przewozu. Za przejazd bez ważnego dokumentu przewozu (...) w W. obciążył pozwanego obowiązkiem uiszczenia opłaty za przejazd w kwocie 4,40 zł oraz opłatą dodatkową w kwocie 266 zł.

dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 4.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo Miasta (...) – (...) w W. przeciwko D. H. w całości zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści przepisu art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t. jedn. Dz. U. 2012 r., poz. 1173 z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Przepis art. 33 a ust. 3 powołanej ustawy stanowi, iż w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego pozwany dwukrotnie jechał metrem komunikacji miejskiej należącym do powoda i nie posiadał biletu upoważniającego go do przejazdu ani też dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu. Podkreślić w tym miejscu należy, iż twierdzenia pozwanego, że brak jest dowodu, by to on w tym czasie podróżował komunikacją miejską, są gołosłowne i nieudowodnione. Zauważyć bowiem należy, iż w przedłożonym przez powoda wezwaniu do zapłaty widnieją wszystkie dane pozwanego, w tym numer dowodu osobistego, numer PESEL oraz imiona rodziców. Pozwany nie wykazał zaś (nie twierdził tego nawet), że w tym czasie skradziono mu dowód tożsamości, co mogłoby rodzić wątpliwość, kto w istocie podróżował środkiem transportu powoda. Skoro zaś pozwany dokumentu tożsamości nie utracił, a dane widniejące w wezwaniu do zapłaty zgadzają się z danymi pozwanego, to należy wnioskować, iż to pozwany podróżował metrem i został wylegitymowany.

Z uwagi na powyższe zobowiązany jest on do zapłaty należności za przewóz oraz opłaty dodatkowej. Z uwagi na powyższe na podstawie art. 33 ust. 3a Prawa przewozowego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach zawartych orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany w całości przegrała proces, stąd zasądzono od niego na rzecz powoda całość kosztów procesu, na które składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 60 zł; wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda wynika z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSR Katarzyna Latała